

Sfințenia lui Dumnezeu

"Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt" (Apocalipsa 15:4). Numai El este sfânt în mod independent, infinit, imuabil. În Scriptură El este de multe ori numit "Cel Sfânt": și este așa pentru că suma tuturor excelențelor morale se găsește în El. El este Puritate absolută, neîntinat nici măcar de umbra păcatului. "Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric" (1 Ioan 1:5). Sfințenia este chiar excelența naturii Divine: marele Dumnezeu este "minunat în sfințenie" (Exod 15:11). De aceea citim, "Ochii Tăi Sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea" (Habacuc 1:13). Cum puterea lui Dumnezeu este opusul slăbiciunii firești a creaturii, iar înțelepciunea Lui este în contrast complet față de cel mai neînsemnat defect al înțelegerii sau nebuniei, tot așa sfințenia Lui este chiar antiteza tuturor cusurilor și murdăriilor. Din vechime Dumnezeu a numit cântăreți în Israel ca să aducă "laude în strălucire sfântă" (2 Cronici 20:21, versiunea GBV). "Puterea este mâna sau brațul lui Dumnezeu, omnișcența—ochii Lui, îndurarea—inima Lui, eternitatea—durata Lui, dar sfințenia este frumusețea Lui" (S. Charnock). Ea este cea care, în cel mai înalt grad, Îl face fermecător acelor care sunt eliberați de dominația păcatului.

O accentuare importantă se pune pe această perfecțiune a lui Dumnezeu: Dumnezeu este mai des zugrăvit ca Sfânt decât ca atotputernic, și este expus de către această parte a demnității Lui mai mult oricare alta. Ea este mult mai atașată, ca un epitet, de numele Lui decât oricare altă perfecțiune. Niciodată nu găsiți exprimări ca "numele Lui puternic" sau "numele Lui înțelept", ci numele Lui *mare*, și de cele mai multe ori, numele Lui *sfânt*. Acesta este cel mai înalt titlu onorific; în acesta apar maiestatea și onorabilitatea numelui Său. (S. Charnock).

Această perfecțiune, ca nici o alta, este solemn celebrată înaintea Tronului din Ceruri, serafimii strigând, "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor" (Isaia 6:3). Însuși Dumnezeu pune accent pe perfecțiunea aceasta: "Am jurat odată pe sfințenia Mea" (Psalmul 89:35). Dumnezeu jură pe sfințenia Lui pentru că aceasta este o expresie a Lui mai mare decât oricare alta. De aceea ni se poruncește, "Cântați Domnului, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt" (Psalmul 30:4). "Despre sfințenie se poate spune că este un atribut transcendent, care funcționează în toate celelalte, ca să zicem așa, și strălucește asupra lor. Este un atribut al atributelor." (J. Howe, 1670). Astfel citim despre "frumusețea Domnului" (Psalmul 27:4), care nu este altceva decât "strălucire sfântă" (Psalmul 110:3, versiunea GBV).

Așa cum se pare că sfințenia este deasupra tuturor celorlalte perfecțiuni ale Lui, în același fel este și slava celorlalte; așa cum este slava Dumnezeirii, așa este slava fiecărei perfecțiuni a Dumnezeirii; așa cum puterea Lui este tăria lor, așa sfințenia Lui este frumusețea lor; așa cum toate ar fi slabe fără ca atotputernicia să le susțină, așa toate ar fi neatrăgătoare fără sfințenia care să le înfrumusețeze. Dacă ar fi întunecată, toate celelalte și-ar pierde onoarea; în același fel dacă soarele și-ar pierde lumina, atunci și-ar pierde căldura, tăria, forța generatoare și însuflețitoare. Așa cum sinceritatea este strălucirea fiecărui har în creștin, în același fel puritatea este splendoarea fiecărui atribut al Dumnezeirii. Dreptatea Lui este o dreptate sfântă, înțelepciunea Lui o înțelepciune sfântă, brațul Lui puternic "brațul Lui cel Sfânt" (Psalmul 98:1), adevărul sau promisiunea Lui "Cuvântul Lui cel Sfânt" (Psalmul 105:42). Numele Lui, care reprezintă toate attributele Lui îmbinate, "este Sfânt" (Psalmul 103:1) (S. Charnock).

Sfințenia lui Dumnezeu este manifestată în *lucrările* Lui. "Domnul este drept în toate căile Lui, și *milostiv* în toate faptele Lui" (Psalmul 145:17). Nimic altceva decât aceasta poate precede de la El. Sfințenia este regula fiecărei acțiuni a Lui. La început El a afirmat că toate lucrurile pe care le făcuse sunt "foarte bune" (Geneza 1:31), lucru pe care nu l-ar fi putut face dacă ar fi existat ceva imperfect sau ceva care să nu fie sfânt în ele. Omul a fost făcut "fără prihană" (Eclesiastul 7:29), în chipul și asemănarea Creatorului lui. Îngerii care au căzut au fost creați sfinți, pentru că ni se spune că ei "nu și-au păstrat vrednicia" (Iuda 1:6). Despre Satan este scris, "Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine" (Ezechiel 28:15).

Sfințenia lui Dumnezeu este manifestată în *legea* Lui. Acea lege interzice păcatul în *toate* variantele lui: în cea mai rafinată sau în cea mai scârboasă formă, atât intenția minții cât și impuritatea trupului, dorințele ascunse cât și faptul vădit. De aceea citim, "Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună" (Romani 7:12). Da, "Orânduiri Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte" (Psalmul 19:8-9).

Sfințenia lui Dumnezeu este manifestată *la Cruce*. Într-un mod minunat și foarte solemn Ispășirea expune infinita sfințenie a lui Dumnezeu și dezgustul față de păcat. Cât de urât trebuie să fie păcatul pentru Dumnezeu dacă El l-a pedepsit până la maximul convenit chiar și atunci când a fost imputat Fiului Său!

Nu toate potirele judecății care au fost sau vor fi vărsate asupra lumii păcătoase, nici cuptorul aprins al conștiinței păcătosului, nici sentința ireversibilă pronunțată împotriva răzvrătirii demonilor, nici gemetele creaturilor condamnate, nu arată ura lui Dumnezeu față de păcat atât de clar ca mânia lui Dumnezeu dezlănțuită asupra Fiului Său. Niciodată nu a apărut sfințenia divină mai frumoasă și mai încântătoare decât în momentul în care figura Mântuitorului nostru a fost cea mai schimonosită în mijlocul gemetelor Lui de moarte. Acest lucru îl mărturisește chiar El în Psalmul 22. Când Dumnezeu Și-a întors fața zâmbitoare de la El, și a înfipt cuțitul Său ascuțit în inima Lui, L-a făcut să scoată acel teribil strigăt, "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?". El adoră această perfecțiune—"Tu ești Cel Sfânt" v. 3 (S. Charnock).

Pentru că Dumnezeu este sfânt El *urăște tot păcatul*. El iubește tot ce este în conformitate cu legile Lui, și se împotrivesc la tot ceea ce este contrar acestora. Cuvântul Lui afirmă clar, "Căci Domnul urăște pe oamenii stricați" (Proverbe 3:32). Și din nou, "Gândurile rele sunt urâte Domnului" (Proverbe 15:26). De aceea trebuie să pedepsească păcatul. Păcatul nu poate exista fără să necesite pedeapsa Lui așa cum nici nu poate exista fără să i se cuvină ura Lui pentru el. Dumnezeu a iertat păcătoși de multe ori, dar El niciodată nu iartă păcatul; iar păcătosul este iertat numai din pricina Altuia care a purtat pedeapsa lui; pentru că "fără vărsare de sânge, nu este iertare" (Evrei 9:22). De aceea ni se spune, "Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui și ține mânie pe vrăjmașii Lui" (Naum 1:2). Pentru un singur păcat i-a izgonit Dumnezeu pe primii noștri părinți din Eden. Pentru un singur păcat toți urmașii lui Ham au căzut sub un blestem care rămâne peste ei și în ziua de azi (Geneza 9:21). Pentru un singur păcat Moise a fost exclus din Canaan, servitorul ui Elisei lovit de lepră, Anania și Safira luați de pe tărâmul celor vii.

Aici găsim dovada insuflării divine a Scripturilor. Cei nenăscuți din nou nu cred cu adevărat în sfințenia lui Dumnezeu. Concepția lor despre caracterul Lui este cu totul unilaterală. Ei cred cu naivitate că mila Lui va predomina peste toate. "Ți-ai închipuit că Eu

sunt ca tine" (Psalmul 50:21) este acuza lui Dumnezeu împotriva lor. Ei se gândesc doar la un "dumnezeu" modelat după inimile lor rele. De aici rămânerea lor pe cursul prostiei nebunești. În așa fel este atribuită sfințenia naturii și caracterului divin în Scriptură încât ea, sfințenia, demonstrează clar originea lor supranaturală. Caracterul atribuit "dumnezeilor" păgânimii antice și moderne este chiar opusul purității imaculate care aparține Dumnezeului adevărat. Un Dumnezeu nespus de sfânt, care are un dezgust total față de tot păcatul, nu a fost niciodată inventat de nici unul dintre descendenții căzuți ai lui Adam! Adevărul este că nimic nu dovedește mai mult teribila depravare a inimii omului și vrăjmășia lui împotriva Dumnezeului viu decât a-i pune înaintea pe Cel ce este infinit și imuabil sfânt. Ideea lui proprie despre *păcat* este practic limitată la ceea ce lumea numește "crimă". Tot ceea ce este mai puțin de atât, omul reduce la "defecte", "greșeli", "infirmități", etc.. Și chiar și atunci când păcatul măcar este recunoscut, sunt aduse scuze și atenuări pentru acesta.

"Dumnezeul" pe care marea majoritate a așa-zișilor creștini îl "iubesc", este privit foarte mult ca un bătrân indulgent, care, el însuși nu are înclinație pentru prostii, dar cu îngăduință trece cu vederea la "indiscrețiile" tinerilor. Dar Cuvântul spune, "Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea" (Psalmul 5:5). Și din nou, "Dumnezeu care Se mânie în orice vreme" (Psalmul 7:11). Dar oamenii refuză să creadă în acest Dumnezeu, și scrâșnesc din dinți când ura Lui pentru păcat este adusă cu stăruință în atenția lor. Nu, nu este deloc mai probabil ca omul păcătos să născocească un Dumnezeu sfânt decât să născocească lazul de foc în care el să fie torturat pentru vecie.

Pentru că Dumnezeu este sfânt, împăcarea cu El pe baza faptelor creaturii este complet imposibilă. O creatură căzută ar fi putut mai repede să creeze o lume decât să facă ceva ce să primească aprobarea Purității infinite. Poate întunericul sta cu Lumina? Poate Cel Imaculat să găsească plăcere în "haina mânjită" (Isaia 64:6)? Cel mai bun lucru pe care omul păcătos îl poate aduce este murdar. Un pom bolnav nu poate aduce roade bune. Dumnezeu S-ar lepăda de Sine, și-ar înjosi perfecțiunile, dacă ar socoti neprihănit și sfânt ceea ce nu este cu adevărat așa; și nimic din ceea ce are, măcar cea mai mică pată contrară naturii lui Dumnezeu, nu este așa. Dar binecuvântat să fie numele Lui, pentru că ceea ce a cerut sfințenia, harul a oferit în Isus Hristos Domnul nostru. Fiecărui păcătos care a fugit către El pentru adăpost, harul i s-a dat "în Preaiubitul Lui" (Efeseni 1:6). Aleluia!

Pentru că Dumnezeu este sfânt cea mai înaltă reverență i se cuvine apropierii noastre de El. "Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților, și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui" (Psalmul 89:7). Apoi "Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui, căci este Sfânt!" (Psalmul 99:5). Da, "înaintea așternutului picioarelor Lui", în cea mai joasă postură a umilinței, plecați-vă înaintea Lui. Când Moise se apropia de rugul de foc, Dumnezeu a spus, "scoate-ți încălțămintele din picioare" (Exod 3:5). El trebuie slujit "cu frică" (Psalmul 2:11). Cererea Lui pentru Israel a fost, "Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor" (Levitic 10:3). Cu cât sunt inimile noastre mai copleșite de nespusa Lui sfințenie, cu atât mai plăcută Lui va fi apropierea noastră de El.

Deoarece Dumnezeu este sfânt noi ar trebui să dorim să ne conformăm Lui. Porunca Lui este, "fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt" (1 Petru 1:16). Nouă nu ni se cere să fim omnipotenți sau omniscienți cum este Dumnezeu, dar trebuie să fim sfinți, și aceasta "în *toată* purtarea voastră" (1 Petru 1:15).

Aceasta este modul principal de a onora pe Dumnezeu. Noi nu Îl slăvim pe Dumnezeu printr-o înaltă admirație, sau prin exprimări elocvente, sau prin slujbe pompoase adresate Lui, ca atunci când aspirăm la o conversație cu El, cu duhuri nepătate, și când trăim pentru El trăind ca El (S. Charnock).

Deci, cum Dumnezeu, și numai El, este Sursa și Izvorul sfințeniei, haideți, la modul serios, să căutăm sfințenia din El; fie ca rugăciunea noastră zilnică să fie ca El să ne "sfințească El însuși *pe deplin* ; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tesaloniceni 5:23).

1. "sfânt" în versiunea King James.

Traducerea: numaiharul.org